

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 615/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Svoradom Petruškom, advokátska kancelária Petruška & partners s. r. o., Kupecká 18, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26 Cob 95/2016 z 30. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd

(ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cob 95/2016 z 30. novembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 23 Cb 90/2013 z 23. augusta 2016 v konaní o zaplatenie sumy 4 580,76 € s prísl. ustanovil znalca z odboru strojárstva a tiež uložil sťažovateľovi ako žalovanému zaplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania v sume 500 €.

3. Proti uzneseniu okresného súdu, a to len proti výroku o zložení preddavku na trovy spojené s vypracovaním znaleckého posudku, podal sťažovateľ odvolanie, pretože sťažovateľ ako žalovaný takýto návrh nikdy nepodal, dokazovanie navrhol doplniť iba formou odborného vyjadrenia konkrétnou odborne spôsobilou osobou. Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením tak, že jeho odvolanie odmietol, a súčasne rozhodol, že žalobca má voči sťažovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. K namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru (bod 1) malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že „*odvolací súd nesprávne aplikoval § 255 ods. 1 CSP*“, čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Súčasne sťažovateľ tvrdí, že vo vzťahu k trovám odvolacieho konania mal krajský súd rozhodnúť tak „*že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania*“.

5. Na základe uvedeného si sťažovateľ uplatňuje náhradu trov konania v konaní pred ústavným súdom a navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jeho označené práva v bode 1 napadnutým uznesením krajského súdu porušené bolo. Súčasne sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákone neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

9. Ústavný súd sa preto primárne zaoberal otázkou, či sú naplnené predpoklady meritórneho prerokovania ústavnej sťažnosti, a dospel k záveru, že ide o zjavne neopodstatnený návrh v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Uvedené ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu kompetenciu posúdiť „prijateľnosť“ návrhu predtým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter kontradiktórneho konania, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe priebehu namietaného konania či na základe obsahu napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej moci a údajov obsiahnutých v samotnej ústavnej sťažnosti. Ak potom sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu (opatreniu alebo inému zásahu) orgánu verejnej moci, považuje ju ústavný súd spravidla za zjavne neopodstatnenú, ak napadnuté rozhodnutie (opatrenie, zásah) nie je vzhľadom na svoju povahu, namietaným vadám konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľa, t. j. keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia.

10. V posudzovanej veci sa sťažovateľ domáha zásahu ústavného súdu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa proti procesnému uzneseniu okresného súdu vo výroku o zložení preddavku na trovy spojené s vypracovaním znaleckého posudku (pozri k tomu bod 2) a súčasne určil, že žalobca má právo voči sťažovateľovi na náhradu trov odvolacieho konania (pozri bod 3). Krajský súd správne uviedol, že rozhodnutie okresného súdu je rozhodnutím procesným, proti ktorému, keďže ide o uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania, nie je prípustné odvolanie (§ 357 Civilného sporového poriadku), o čom sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený, mal alebo mohol vedieť, a z toho dôvodu je potom namieste aj rozhodnutie krajského súdu vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania.

11. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovanej veci nejde o žiadny zložitý prípad (*hard cases*) majúci ústavnoprávny význam, a to vzhľadom na procesný charakter napadnutého rozhodnutia a na to, že ide o rozhodovanie o zložení preddavku na trovy znaleckého dokazovania, kde ústavný súd vstupoval a vstupuje len celkom ojedinele. Napadnuté uznesenie krajského súdu navyše nevykazuje žiadne znaky svojvôle a jeho

právne závery nie sú arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené (pozri jeho body 4 až 12). Tieto úvahy krajského súdu ústavný súd tiež nie je oprávnený ani povinný nahrádzať, pretože nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Z hľadiska materiálneho preto v rozsahu sťažovateľom uvádzaných dôvodov nemohlo dôjsť k porušeniu ním označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Ústavný súd ešte dodáva, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným dielčím procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (obdobne I. ÚS 599/2014).

13. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017